

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

PĂZIREA PORUNCILOR, CALEA PENTRU MOȘTENIREA VIETII DE VECI

DUMINICA A 30-A DUPĂ RUSALII
(Dregătorul bogat – Păzirea
poruncilor)

SF. MARE MC. IACOB PERSUL;
SF. CUV. NATANAEL ȘI PINUFRIE

După acest eveniment, Sfântul Evanghelist Luca, Evanghelistul detaliilor, spune că acel tânăr bogat a îngenunchiat înaintea Mântuitorului. Felul în care tânărul s-a apropiat de Iisus este vrednic de toată lauda. A alergat la Hristos, a căzut în genunchi înaintea Lui, a căutat la El sfat despre cel mai de seamă lucru din lumea aceasta: despre viața veșnică, despre dobândirea ei. A venit cu toată inima, nu ca fariseii care căutau să-L ispitească pe Domnul. Era într-însul o foamete a duhului; înconjurat de bogățiile din afară, acest tânăr își simțea sărăcia lăuntrică. Iar Iisus îi răspunde: „Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât Unul Dumnezeu.” Domnul, cunoscătorul de inimi, a pătruns în gândurile tânărului, le-a citit ca pe o carte deschisă. A văzut că tânărul nu știe cine este El, socotindu-L a fi doar un om bun, un învățător. Domnul a vrut să-i înalțe gândirea tânărului: „Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât Unul Dumnezeu” și l-a lăsat să înțeleagă ceea ce el intuia, că numai El poate să fie numit bun.

I-a răspuns: „Știi poruncile: «Să nu săvârșești adulter, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta»”. Nu amintește nimic despre Dumnezeu. Atunci tânărul, despre care Marcu spune că l-a privit Mântuitorul cu bucurie, i-a răspuns: „Toate acestea le-am păzit din tinerețile mele. Ce îmi mai lipsește?” Tânărul era educat, cu ținută morală și cu mult bun simț. În ziua de astăzi nu mai găsești asemenea tineri, mai ales

Sfânta Evanghelie de astăzi ne spune că la Mântuitorul Iisus Hristos a venit un tânăr și l-a zis: „Bunule învățător, ce să fac ca să moștenesc viața de veci?”

Sfinții Evangheliști Luca și Matei spun că acest tânăr avea multe bogății. Luca adaugă că era dregător. Întâlnirea a avut loc pe un drum în Iudeea după frumoasa întâmplare cu pruncii aduși la Iisus când Domnul a poruncit ucenicilor: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci a unora ca aceștia este împărăția lui Dumnezeu”.

Bindecuvântându-i pe copii, le-a spus ucenicilor: „până nu veți fi ca pruncii nu veți intra în Împărăția lui Dumnezeu”.

între cei bogați, nu mai găsești unul moral și nici unul care să-și pună întrebări esențiale. Atunci Iisus i-a zis: „Dacă voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor și vei avea comoară în cer; după aceea, vino și urmează-Mi.”

N-a spus acest cuvânt numai pentru tineri, ci și pentru ucenicii care, de față fiind, îl ascultau. Pe cât de înălțătoare a fost Evanghelia la început, pe atât de trist se încheie. Tânărul a plecat, căci era foarte bogat. Tânărului nu i-a folosit nimic, dar ucenicilor Săi, da.

După plecarea tânărului, Domnul S-a întors către ucenici și le-a arătat cât de greu este pentru omul bogat să intre în Împărăția lui Dumnezeu. N-a spus

că-i cu neputință, ci că este foarte greu. Avraam a fost foarte bogat, la fel ca și Iov, ei ne-au dovedit că bogăția nu e rea în sine, rea este legarea omului de bogății, de pământuri, de avere; rele sunt patimile pe care bogăția le aduce cu sine și le mărește: curvia, lăcomia, beția, lăudăroșenia, deșertăciunea, mândria, disprețul față de alții, defăimarea sărmanilor, uitarea lui Dumnezeu. Omului bogat îi vine greu să postească, iar fără post nu este nici împlânzirea trupului, nici smerenia, nici adevărata rugăciune. Bogatul se mântuiește prin fapte de milostenie și prin smerenie. Iar săracul se mântuiește prin răbdare și nădejde în Dumnezeu. Amin! ❀

Părintele Dinu

SFÂNTUL APOSTOL ANDREI CEL ÎNTÂI CHEMAT, OCROTITORUL ROMÂNIEI

Pe 30 noiembrie, Biserica Ortodoxă cinstește pe Ocrotitorul României, Sfântul Apostol Andrei. A fost „cel Întâi Chemat” la apostolie de către Mântuitorul Hristos și, la rândul său, a chemat pe mulți la dreapta credință, într-o bogată activitate misionară ce l-a purtat până la gurile Dunării de Jos.

Născut în Betsaida Galileei, localitate de pe țărmul Lacului Ghenizaret, în nordul Țării Sfinte, aflăm din Noul Testament că era fratele lui Simon Petru, pescar ca și el. Înainte de a fi chemat de Hristos, Sfântul Andrei a fost mai întâi ucenic al Sfântului Ioan Botezătorul. În pustiul Iordanului a crescut auzind cuvintele prorocului despre venirea lui Mesia, iar în momentul Botezului Domnului a văzut pe „Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii”. Dacă întreaga viață trăise cu nădejdea că va veni un Mântuitor, iată că se plinise vremea și, în chiar a doua zi după Epifania de la Iordan, Andrei putea împărtăși bucuria prezentului cu fratele său: „Am găsit pe Mesia (care se tâlcuiește: Hristos)”.

Sfântul Evanghelist Matei ne istorisește momentul chemării la apostolie a Sfântului Andrei: «Pe când Iisus umbla pe lângă Marea Galileii, a văzut doi frați, pe Simon ce se numește Petru, și pe Andrei, fratele lui, care aruncau mreaja în mare, căci erau pescari. Și le-a zis: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni. Iar ei, îndată lăsând mrejele, au mers după El”» (Matei 4, 18-20).

Sfântul Andrei a urmat Mântuitorului, însoțindu-l pe drumurile Țării Sfinte. A fost martor faptelor minunate săvârșite de Domnul, s-a împărtășit din cuvântul dumnezeiesc și, mai presus de toate, a văzut Patimile Domnului, a plâns moartea Lui pentru noi și s-a întărit în credință, în ziua Învierii. Tradiția Bisericii ne spune că, după Înălțarea Domnului la cer și după Cincizecime, Apostolii au tras la sorți și au mers în

toată lumea, pentru propovăduire. Sfântului Andrei i s-au încredințat Bitinia, Bizantia, Tracia și Macedonia, cu ținuturile din jurul Mării Negre, până la Dunăre și Sciția (adică Dobrogea noastră) și până în Crimeea.

Eusebiu de Cezareea (sec. al IV-lea), Calendarul gotic (sec. al IV-lea) sau Martirologiile istorice occidentale (sec. VIII IX) confirmă tradiția potrivit căreia Sfântul Andrei a predicat la sciți. Credința că Sfântul Andrei ar fi fost în Dobrogea, creștinându-i pe locuitorii acestei zone, este întărită de prezența colindelor, legendelor, obiceiurilor din Dobrogea închinat Sfântului Andrei. De altfel, un sinaxar constantinopolitan amintește pătımirea Sfântului Andrei la 30 noiembrie, după ce a propovăduit în „toată regiunea Bitiniei și Pontului, în provinciile romane Tracia și Sciția”. Un alt sinaxar al Bisericii de Constantinopol ne oferă o variantă mai lungă a pătimirii Sfântului Andrei, menționând că „lui Andrei, celui Întâi Chemat, i-au căzut la sorți Bitinia, părțile Pontului Euxin (n.r. - Marea Neagră.) și ale Propontidei, cu cetățile Calcedon și Bizanț, Macedonia, Tracia și regiunile care se întind până la Dunăre, Tesalia, Elada, Ahaia și cetățile Aminsos, Trapezunt, Heracleea și Amastris”.

De la Constantinopol trece prin Macedonia și Tesalia, ajungând până în orașul Patras din Ahaia, în Grecia de astăzi. În cetatea Patras a convertit, printre alții, pe Maximila, sora proconsulului Egheat al Ahaiei. Din porunca acestuia, Sfântul Apostol Andrei a fost martirizat, răstignit cu capul în jos pe o cruce din tei, în formă de X.

Biserica primară a stabilit, încă de la

sfârșitul secolului al II-lea, ziua de 30 noiembrie ca dată a prăznuirii Sfântului Apostol Andrei.

Moăștele Sfântului Andrei s-au păstrat în cetatea Patras până în anii 356-357, când împăratul Constanțiu le-a așezat în Biserica Sfinților Apostoli din Constantinopol, cu ocazia slujbei sfințirii, după restaurare. În secolul al IV-lea, Sfântul Ambrozie, episcopul Milanului, scria că părțile din sfintele sale moaște au fost oferite bisericilor din Milan, Nola și Brescia din Italia. În jurul anului 850, împăratul bizantin Vasile I Macedoneanul restituie locuitorilor din Patras racla cu capul Sfântului Apostol Andrei. După Cruciada a IV-a, din 1204, când Constantinopolul a fost cucerit de cavalerii apuseni, cardinalul Petru din Capua a dispus ca moăștele Sfântului Andrei, păstrate în capitala imperiului, să fie așezate în catedrala din Amalfi, Italia. În aprilie 1462, în timpul papei Pius al II-lea, capul Sfântului Andrei din Patras a fost așezat într-o biserică din Roma. La 26 septembrie 1964, în timpul papei Paul al VI-lea, Vaticanul a restituit racla cu capul Sfântului Apostol Andrei Mitropoliei de Patras a Bisericii Ortodoxe a Greciei.

Începând din anul 750, Sfântul Andrei este cinstit ca patron spiritual al Scoției, pe al cărei steag este reprodusă crucea în formă de X. Mai este ocrotitor al Poloniei, al Spaniei, al Siciliei, al Greciei și al Rusiei.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât în anul 1995 ca sărbătoarea Sfântului Andrei să fie însemnată cu cruce roșie în calendarul bisericesc, iar în anul 1997 Sfântul Andrei a fost proclamat „Ocrotitorul României”. Ziua de 30 noiembrie a fost declarată sărbătoare bisericească națională. Moăștele Sfântului Andrei au fost aduse în țara noastră în 1996 la Iași și în 2011 la București.

Tradițiile locale legate de cultul Sfântului Andrei au îmbogățit tezaurul popular românesc, păstrându-se, din generație în generație, până astăzi. Pentru că strămoșii noștri geto-daci au primit cuvântul Evangheliei și au fost botezați de Sfântul Apostol Andrei, îl cinștim ca ocrotitor și cel dintâi părinte spiritual al românilor. ❀

A PLECAT ÎN VEȘNICIE ELISABETA PÎRVU

Elisabeta Pîrvu (Totu), fiică credincioasă a bisericii noastre, s-a născut la 8 mai 1966, în județul Vâlcea. Acum câteva zile a plecat în eternitate, într-o lume mai bună și mai dreaptă, acolo unde Dumnezeu șterge lacrima de la fața tuturor. A lăsat în urma dănei multă tristețe pentru noi, cei care am iubit-o, în biserică și în familie.

soțului ei. Viața ei gravita în jurul bisericii, pe care biserică a iubit-o și la care a contribuit cu toată munca ei și a soțului, fiind ctitor fondator al bisericii.

Om al rugăciunii și al milosteniei, discretă, vrednică, purtându-și crucea cu demnitate. A fost o văduvă curată, cu nume bun, prețuită în biserică. În momentele grele ale bisericii își aducea discret contribuția, fără să aștepte cuvânt de mulțumire de la oameni. L-a iubit mult pe Dumnezeu, părinții, fratele, fiul și nepoții.

Pleacă dintre noi lăsând în urmă un loc gol în sufletul și în biserică noastră. A

fost prezentă în toate activitățile social-filantropice ale bisericii. A călătorit împreună cu noi la Locurile Sfinte și la multe locuri de închinare din Grecia, Egipt, Macedonia. Pentru toate calitățile, pentru ajutorul pe care ni l-a dat, pentru dragostea și respectul pe care ni l-a arătat, pentru dărnicia și smerenia ei, rugăm pe Dumnezeu să o numere între sfinții săi, pentru că a știut să păstreze în viața ei, ca pe un tezaur, credința cea dată sfinților odată pentru totdeauna.

Vrednică să-i fie pomenirea din veac în veac și din neam în neam! ❖

Părintele Dinu

A fost o credincioasă practică, pentru care biserică nu era muzeu, ci era viață, viața ei ascunsă în Hristos. O mamă plină de jertfă, de iubire și de iertare. O femeie credincioasă pentru Dumnezeu și pentru

Sfântul Ierarh Andrei Șaguna, Mitropolitul Transilvaniei

mai bune școli ale timpului: școala primară greco-valahă din Mișcolț, întreținută de parohia aromânească de acolo, gimnaziul inferior din Mișcolț, gimnaziul superior (liceul) din Pesta (azi Budapesta), apoi la Universitatea din acel oraș, unde a făcut studii strălucite de Filosofie și Drept.

La îndemnul evlavioasei sale mame, a plecat la Vârșeț (în Banatul sârbesc de azi) și s-a înscris la Seminarul teologic româno-sârb de acolo. La absolvire intră ca frate în mănăstirea sârbească Hopovo, unde, la nici 25 de ani, a cerut să fie tuns în monahism. A primit numele Sfântului Apostol Andrei, cel întâi chemat.

În vara anului 1846 mitropolitul de la Carloviț l-a numit vicar general al Episcopiei românești vacante a Transilvaniei, cu sediul la Sibiu; în decembrie 1847 soborul protopopilor ardeleni l-a propus ca episcop, fiind confirmat de Curtea imperială din Viena și hirotonit arhieru de către mitropolitul din Carloviț în Duminica Tomii a anului 1848.

În ziua hirotonirii a plecat spre Sibiu, unde poporul român ortodox îl aștepta ca pe un izbăvitor. S-a implicat direct și cu multă dăruire în toate acțiunile de reabilitare a identității culturale și spirituale a națiunii românilor ardeleni, pe primul loc fiind recunoașterea lor ca națiune egală în drepturi cu maghiarii, sașii și secuii și desființarea iobăgiei.

În plan bisericesc Mitropolitul Andrei Șaguna a luptat cu mult curaj, timp de 15 ani, pentru ieșirea Bisericii românești din Ardeal de sub jurisdicția Mitropoliei sârbești de la Carloviț, sub care a fost

ășezată în mod abuziv de Curtea imperială de la Viena.

Lupta lui a fost încununată de izbândă în decembrie 1864, când s-a aprobat restaurarea vechii Mitropolii a Ardealului (desființată în 1701 de autoritățile de stat de atunci), iar Andrei Șaguna a devenit arhiepiscop al Sibiului și mitropolit al românilor din Ardeal, Banat și părțile de vest (Crișana). El a întocmit apoi o lege de organizare, cunoscută sub numele de Statutul organic, aprobată de un Congres național-bisericesc în anul 1868, prin care se prevedea autonomia Bisericii sale față de stat, dar și participarea laicilor la conducerea vieții bisericești, în probleme administrative și economice. Biserica din Ardeal s-a condus după acest statut până în anul 1925, dar principiile lui de bază s-au păstrat și în Statutele următoare, până azi.

A fost un ales rugător și postitor, un desăvârșit liturghisitor, predicator și pastor de suflete, care a păstrat în permanență legătura cu clerul și credincioșii. A trecut la cele veșnice la 16/28 iunie 1873, fiind îngropat lângă biserică mare din Rășinari, așa cum a rânduit el însuși prin testament, fiind prohodit de un singur preot, fără predică și fără pompă. Cu toată smerenia lui, cu adevărat călugărească, poporul dreptcredincios l-a cinstit cum se cuvine și după moarte, socotindu-l între cei mai de seamă ierarhi pe care i-a avut Ardealul.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut în rândul Sfinților în anul 2011, rânduindu-i pomenirea în ziua de 30 noiembrie. ❖

S-a născut din părinți temători de Dumnezeu, ai căror strămoși erau vlahi sau aromâni, viețuitori în Balcani, care, din cauza stăpânirii turcești, în veacul al XVIII-lea, s-au refugiat în câteva țări creștine din Imperiul Austriac. Vrednica sa mamă, Anastasia, a dat pruncului nou-născut numele ei, care înseamnă înviere.

După ce a venit pe lume Anastasia, la câțiva ani tatăl său a plecat la cele veșnice. Astfel, Anastasia Șaguna se regăsește în fața necazurilor vieții cu trei copii: Evreta, Ecaterina și Anastasia, rămași orfani de tată. Înfruntând mari lipsuri materiale, a reușit să facă din ei oameni crescuți în frica de Dumnezeu, păstrători ai sfintelor predanii ortodoxe.

Anastasia a fost dat să învețe la cele

CUVIOSUL STAREȚ GHEORGHE DE LA CERNICA, CONTINUATOR AL ISIHASMULUI PAISIAN

Cuviosul Stareț Gheorghe de la Cernica a stat 24 de ani alături de Cuviosul Paisie de la Neamț. L-a întâlnit la Athos, i-a devenit ucenic acolo, l-a urmat la Dragomirna, Secu și Neamț. Dorind să revină în Muntele Athos, ajunge însă la cârma Mănăstirii Cernica, unde reinvie viața monahală de aici, construiește biserici și chilii, alcătuiește propriul său Așezământ monahal – Diata, și continuă moștenirea spirituală paisiană, aducând-o în matca tradițiilor românești.

Moldova, la Mănăstirea Dragomirna, unde s-a nevoit doisprezece ani ca ieromonah, duhovnic și econom al obștii, care a ajuns să numere 350 de viețuitori.

Siliți, însă, de ocupația austriacă instaurată în 1775 asupra Bucovinei, 200 de călugări de la Dragomirna, între care și Cuviosul Gheorghe, s-au mutat, împreună cu năstavnicul lor, Paisie, în părțile nemțene, la Mănăstirea Secu. Patru ani mai târziu, în 1779, primind starețul Paisie sub ascultare și Mănăstirea Neamț dimpreună cu Mănăstirea Secu, Gheorghe l-a urmat și în marea lavră nemțeană, unde a mai petrecut încă doi ani de zile în obștea care număra acum vreo 700 de frați.

În anul 1781, dorind a-și împropăta amintirile uceniciei sale din Sfântul Munte și luându-și, întru aceasta, binecuvântare de la părintele său sufletesc, pornește pe drumul către Athos. Ajungând în București, este însă oprit în Țara Românească de către mitropolitul Grigorie al II-lea (1760-1787) și de către un vechi prieten, ieromonahul Macarie de la Mitropolie, și dânsul ucenic al starețului Paisie, care, prin multe insistențe, l-au determinat să primească a revigora viața în schitul Cernica, aflat în totală părăsire de peste trei decenii. Lucrarea ce i s-a încredințat era de a orândui și în această parte a păământului românesc o mănăstire cu aleasă viață de obște, după tipicul Muntelui Athos și al obștilor paisiene din Moldova.

Păstorind cu jertfelnicie și mult har, a refăcut vatra cernicană, adunând, în jurul său, în doar cinci ani, o obște de 103 ucenici.

În anul 1785, căzând într-o boală grea, din care nu a crezut că va mai scăpa cu zile, a întocmit o „Diata” (testament), ca un adevărat așezământ al obștii sale, ce a rămas, peste vreme, un document de excepțională însemnătate duhovnicească. Însănătoșindu-se mai apoi, a mai trăit, în aceeași spornică lucrare, încă 22 de ani.

Roadele cărmuirii sale din chinovia

Cernică au făcut ca, în anul 1793, mitropolitul Filaret al II-lea să-i dea în seamă și Mănăstirea Căldărușani, conducându-le efectiv pe amândouă din aprilie 1794 și până la moartea sa în decembrie 1806, locuind, pe rând, în fiecare dintre ele și așezând părinți egumeni care să le poarte de grijă, mai ales când el însuși era plecat în cealaltă parte. În ambele mănăstiri a orânduit nestrămutat viața de chinovie după tradiția athonito-paisiană și după așezământul diatei sale, cu pravila celor șapte laude zilnice, spovedania deasă, ascultare, rugăciune continuă, asceză și masă de obște.

Sfârșitul vieții i-a sosit la 3 decembrie 1806, fiind mult plâns de cele două numeroase obști de ucenici ai săi. A fost înmormântat la Mănăstirea Cernica, în fața bisericii Sfântului Lazăr, zidită de el în 1804, mormântul său fiind pe locul ocupat, mai târziu, în 1875, de cavoul mitropolitului Nifon.

Sfântul Cuvios Gheorghe este apreciat, pentru viața sa aleasă, pentru tactul și roadele cărmuirii celor două mari obști călugărești muntene, ca unul dintre cei mai de seamă cuvioși români, înnoitor de renume al monahismului românesc, în pragul epocii moderne, în duhul neo-isihast athonito-paisian.

În sesiunea din 20-21 octombrie 2005, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea cuviosului stareț Gheorghe. Proclamarea canonizării s-a săvârșit la Sfânta Mănăstire Cernica în ziua praznirii sale, la 3 decembrie 2005, de către un impresionant sobor arhieresc avându-l în frunte pe Preafericitul Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române.

La 3 decembrie 2005 au fost prezenți la Cernica la proclamarea canonizării Sfântului Gheorghe mai mulți enoriași ai parohiei Șerban Vodă, însoțiți de părinții Dinu Pompiliu și Alexandru Ristache. Ca și anul acesta, 3 decembrie a căzut într-o sâmbătă, iar mulți din cei care îndrăgesc Mănăstirea Cernica au putut fi prezenți la o zi de înălțătoare împlinire și bucurie spirituală. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 27 NOIEMBRIE - 4 DECEMBRIE 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 27.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 30-a după Rusalii (Dregătorul bogat – Păzirea poruncilor) Utrenia, Sfânta Liturghie
Martți 29.11	17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Slujba de priveghere
Miercuri 30.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Utrenia, Sfânta Liturghie - Sf. Ap. Andrei, cel întâi chemat, Ocrotitorul României
Joi 1.12	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰ 09 ⁰⁰ -11 ⁰⁰	Sfântul Maslu Ziua Națională a României – Te-deum, Parastas pentru eroii neamului, Sfințirea apei mici
Vineri 2.12	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Slujba Vecerniei
Sâmbătă 3.12	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 4.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 27-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove) Utrenia, Sfânta Liturghie

Asemenea învățătorului său, va păstori două mănăstiri - Cernica și Căldărușani - numind în fiecare egumeni pricepuți. Rugăciunea lui Iisus, îmbinată cu pravila, slujbele și asceza, viețuirea în obște după regulile Sfântului Paisie, încercarea de a statornici și la Cernica o viață culturală asemănătoare celei de la Secu și Neamț, fac din Sfântul Cuvios Gheorghe poate cel mai însemnat ucenic al Cuviosului Paisie în Țara Românească. Acesta se face întemeietorul unui alt curent de înnoire monahală, cu un puternic specific românesc: neo-isihasmul cernican. Mănăstirile Cernica, Căldărușani, Pasărea, Țigănești, Ghighiu, mai târziu Mănăstirile vâlcene și Lainici, prin contribuția directă a Sfântului Calinic de la Cernica, sunt semne vii pentru învățătura paisiană și scrierile Sfinților Părinți.

Cuviosul Gheorghe vine pe lume în anul 1730, într-o familie de binecredincioși ardeleni din Săliștea Sibiului. Aprins din tinerețe de duhul viețuirii călugărești și neputându-și împlini această vocație în Transilvania, din cauza persecuțiilor împotriva ortodoxiei și, mai ales, împotriva așezămintelor monahale, el a trecut, la vârsta de 19 ani, în Țara Românească, unde a intrat în slujba unui arhieru aflat în București, mitropolitul grec Roșca.

Mai apoi, în anul 1750, pleacă împreună cu părintele său sufletesc la Constantinopol și apoi la Muntele Athos, viețuind în Mănăstirea Vatoped, unde a fost făcut de acesta rasofor și diacon, iar după moartea mitropolitului a devenit ucenic al starețului Paisie Velicikovski, la schitul athonit Sfântul Ilie. Aici primește sfântul chip îngeresc, devenind călugăr în mantie, în anul 1752, prin mâna Cuviosului Paisie însuși, iar apoi, în anul 1754, este hirotonit preot.

În anul 1763 l-a însoțit pe marele stareț, dimpreună cu ceilalți 64 de ucenici, în